

19 — Teatar želja

Na otomanu kraj toaletnog stočića stajao je daljinski upravljač nepoznate marke „TŽ“. To neuobičajno ime moglo je označavati zvuk paljenja TV uređaja ili nečeg drugog, ali na razrešenje te misterije Kamenko je morao pričekati.

— Evo, jedina stanica je ovde u prečniku od deset pikselnih kilometara. — pokaza kažiprstom Adam svom prijatelju dugme na daljinskom upravljaču.

Kada su došli do stanice, autobus je bio pun ljudi. Neki su izašli, ali čim bi kročili na tlo, ono bi se otvorilo i u njega su upadali potpuno ravnodušno, stavljajući ruke preko očiju. Par njih je izašlo dok su sa stanice ušli jedino Kamenko i Adam. Čim su ušli unutra dočekala ih je očekivana slika i zapahnuo otužan miris. Oko pedesetoro ljudi je stajalo i sedelo u ovoj sablasnoj prostoriji. Autobus iznenada napravi zaokret i taman kada su svi počeli da gundaju zbog iznenadnog poteza vozača, on krenu u rikverc, tako da su potpuno odahnuli u toj otrežnjujućoj spoznaji promene pravca zajednički proživljenog beznađa. Starci koji su do malopre sedeli na sedištima leđima okrenutim smeru kojim se autobus kretao, sada su sedeli gledajući ispred sebe. Gundanje jednih i likovanje drugih pretvorilo se u nejasni žagor celim autobusom. Adam i Kamenko su se uhvatili čvrsto za šipke u prednjem (inače zadnjem delu autobusa) i borili su se sa inercijom koliko su mogli. Jedna žena naspram njih gledala je kroz prozor ne obraćajući pažnju na događaje oko nje i kao da je tom svojom nametljivom odsečenošću iritirala debelog bradonju. On je uporno gledao u nju, a ona uporno u prozor. Gotovo se mogla opipati mržnja između njih dvoje. Čovek nije treptao, dok je ona sve nervoznije

vrтела svoju uvaljanu slinu preteći da pokida i uništi sve što je stvarala poslednjih petnaestak minuta. Prema slini se ophodila praktično kao da je deo nje. Ta slina bila je ona sama i kada je besno rešila da je baci u tom trenutku je volšebno nestala sa sedišta što je iskoristio jedan spretni starčić i saltom preskočio bradonju da bi se udobno smestio na svoje novo mesto kako bi započeo dugotrajnu proceduru brisanja natopljenog znoja.

Čovek sa jakom ali i urednom bradom čitao je novine dok su to isto radili još njih petorica iznad njega ali niko od njih nije imao svoje novine. Zapravo samo su oni i čitali dok je on neprekidno gledao u dobro skriveno ogledalce ispod novine i obazrivo snimao lica iznad sebe i kada bi video da su uporni čitaoci stigli u toj paranoičnoj žurbi negde do polovine teksta, okrenuo bi stranu i u ogledalcetu video poglede očajanja i neverice. Živeo je za taj trenutak ispraznosti. Što se njega tiče, putovanje je tek počelo i moglo je da potraje. Njemu je bilo svejedno jer ima one male trenutke samoispunjenja koje je postizao pri svakom okretanju strane. Koliko god bi neki očajnici odustajali, uvek su dolazili novi. Kao da su znali da mu time pružaju spokoj i kao da su nesvesno bili spremni da se žrtvuju za tog vlasnika ključa njihove pažnje. Zbog toga je osećao nadmoć i vlast koju je utvrdio u likujućem monopolizmu jedinih novina u autobusu.

— 'Ajd majstore, voziš kao po jajima, upregni tu starudiju malo. —
začu se iz gomile.

Vozač, iako mrzovoljan, ipak bolje namesti svoj retrovizor, ubaci rikverc u veću brzinu i dade gas. Ovi što su sedeli gledajući u šofer šajbnu počeli su bezdušno da povraćaju na druge ljude i da se povraćama potpisuju na staklima kao da je to nešto najnormalnije. Jedan poslovno pod-

gojeni čovek stalno je rastezao kravatu ispod koje su tekli klobuci znoja. Ni sa čim nije bio zadovoljan i stalno se namerno naslanjao na saputnike u isto vreme optužujući njih za svojevrstan čin nekulture. Oni su samo slegali ramenima i nastavili da prekidaju krvotok svojim prstima kao kleštima stegnutim za šipke. Na stanici je izašlo oko petnaestak ljudi čija su se tela momentalno stropoštala u utrobu majke zemlje što je znatno rasteretilo autobus ali samo na par sekundi, obzirom da je ušlo njih dvadeset. Gomila je počela da se zbija. Prezrivi pogledi, borba za svaki pedalj prostora ponovo su stupili na snagu. Autobus je počeo da staje na svakih sto metara, zatim na svakih 10 i na svakoj stanici je izlazilo njih petnaesetak a ulazilo najpre za trećinu više, a kasnije i duplo više putnika. Jedna devojka tridesetih godina, u crnim sportskim helankama, preterano napadnim i sa uredno skupljenim izazovnim konjskim repom se nakon malo naglijeg kočenja okrenula pegavom klincu veveričjeg lica koji je u međuvremenu ustupio mesto čoveku sa prikačenom infuzijom i koji je sasvim slučajno okrznuo i besomučno ga optužila ni manje ni više nego za silovanje. Majka klinca posramljeno je pritisla dugme off, ali kako vozač nije reagovao na tu komandu, na oslepljujuće crveno svetlo, morala se devojka prodrati 'Stani!' Naglo kočenje, par povređenih; Rezultat: posramljeni i plačljivi dečak i njegova majka sa šokom na licu izbačeni napolje propadaju kroz zemlju. U međuvremenu starački vonj je toliko uznapredovao da je umirio i one najratobornije u gomili, tako da su svi mahom začutali i simultano udisali topao vazduh na usta. Na saobraćajnoj tabli ispred njih pisalo je velikim belim slovima: Ružičasto selo, rastojanje 10 pikselnih kilometara. Periferija se već nazirala ispred njih uz glasan odjek olakšanja.

— Izlazimo na sledećoj stanici spremi se.— reče Adam.

Stanica je bila poslednja pre Ružičastog sela i čim su izašli krenuli su da propadaju polako kroz zemlju. Autobus je u tom času ulazio u selo i postao obasjan prozračnom svetloružičastom bojom takvom da su svi putnici oslepeli u momentu, ali ih je bilo briga za to. Uzvici ushićenja i tabla sa natpisom „DOBRODOŠLI U RUŽIČASTO SELO; NAOČARE VAM NISU POTREBNE, JER VAM NI OČI NISU POTREBNE“ bilo je poslednje što su videli i čuli dok ih zemlja nije progutala.

Kao izbezumljeni osvanuli su u Adamovom stanu, ispred ugašenog televizora i prvo što su videli bila su njihova dva kažiprsta kako grčevito zajedničkim naporom stiskaju malo crveno dugmence off na daljinskom upravljaču oblika autobusa, marke „TŽ“.